

زنان شروا

اوریپید | غلامرضا شهبازی | کلاسیک یوتاپی (۲) | TROJAN WOMEN | Euripides | Gholam Reza Shahbazi |

(صحنه، فضایی باز در بیرون باروی شهر تسبیح شده ترواست. بر صحنه، دیوارهای شهر، و در برابر آن دیوارها شاید سه کومه یا خیمه است که زنان اسیری را در خود جای داده اند که تنها جان به دربرگان این شهر مغلوب اند. چند زن اسیر، به شهبانو هکوب که حال بردهای سست که موهایش را از ته زده اند و جامه‌ای زنده بر تن دارد یاری می‌دهند تا از کومه میانی به میانه صحنه بیاید که در آنجا بی‌هوش می‌شود. این زنان نیز جامه‌هایی همانند هکوب بر تن دارند. پس از مکشی کوتاه، پوزیدون، از بالای دیوارهای شهریا از کنار صحنه به درون می‌آید.)

پوزیدون: من پوزیدونم. از قعر آب‌های دریایی اژه آمدهام. آنجا که پریان دریا حلقه زنان بر پاهایی بی نقص رقصان‌اند. از آن روز که فوبوس آپولو و من، با شاقول، دژها و دیوارهای سنگی پیرامون این سرزمین تروا را بنا نهادیم، دلم با این

می‌گردد و خدایان را پاس نمی‌دارند. پژواک مویه‌ها خوش رود سکاماندر^۱ را به هیچ می‌شمرد، مowie زنانی که به ناگاه به برگی می‌رونند. دیری نمی‌پاید که آن‌ها را میان اربابانشان بخش می‌کنند؛ برخی از آن‌ها اهالی آرکادی^۲ می‌شوند، گروهی نصیب اهالی تسالی^۳ می‌گردند و باقی به پسران تسیوس^۴، به خاندان شاهی آتن می‌رسند. اینجا، در این خیمه، زنان تروا که هنوز دست چین نشده‌اند، چشم به راه‌اند، همانانی که سرداران تنها برای خود کنار گذاشته‌اند، و در میان آنان یکی هست که به حق همچون برده‌ای اسیر باورفتار می‌کنند: دختر تیندارئوس^۵، هلن، اهل اسپارت.

(پوزیدون به پیکر افتدۀ در مرکز صحنۀ اشاره می‌کند.)

اما هکوب هم هست، اگر دیدارش قدر و قیمتی داشته باشد، زنی ناشاد بردر که سر در گریبان دارد و بربسیار چیزها اشک می‌ریزد. خون دخترش پولیکسینه^۶ را با سنگ دلی در آرامگاه آخیلوس^۷ ریخته‌اند، گرچه او هنوز نمی‌داند. پریام، شوی اش را هلاک کرده‌اند. پسرانش را به خاک انداخته‌اند. تنها فرزندش که باقی مانده، کاساندراست که به اشاره آپولو گرفتار جنون شده و کس را یاری دست یازیدن به او نیست. به زودی او را وامی دارند در بستر شوم آگاممنون بخوابد. آگاممنون او را از آن خود

1. Scamander
2. Arcadian
3. Thessalian
4. Theseus
5. Tyndareus
6. Polyxena
7. Achilles

فریجیه‌ای‌ها و شهرشان بوده است. اما اکنون این شهر، که آرگوسی^۸‌ها با نیزه‌هاشان آن را فروریخته‌اند و به یغما برده‌اند، خاکستر می‌شود. خواست پالاس آتنا^۹ همان بود که اپیوس^{۱۰} در سرپخت، مرد اهل فوکیس^{۱۱}، سرزمینی که در آن کوه پارناسوس^{۱۲} نمایان است - مادیانی بزرگ با جنگ‌ابزار که از بار مرگ سنتگین بود تا آن را به درون باروهای شهر روانه کند، همان که آیندگان آن را اسب چوپین نام نهند. اسبی که آبستن نیزه‌ها بود. اکنون بیشه زاران مقدس خالی‌اند، واز معابد خدایان خون می‌چکد. پریام^{۱۳}، کشته برپای پلکانی که به محراب زئوس، نگاهبان خانه و کاشانه می‌رسد، خفته است. خروار خروار ژر و غنایم تروا را به کشتی‌های یونانی می‌برند؛ و اکنون پس ازده سال دیرنده، یونانیانی که این شهر را تار و مار کرده‌اند، تنها چشم به راو باد موافق‌اند، بدی سازگار که سرانجام آن‌ها را به وطن‌شان بازبرد، به سوی آن شادمانی عظیم در آغوش کشیدن زنان و فرزندان و دیدار آن چهره‌هایی که دیری است در تمنای آن‌اند. هرآ، آن‌الهه آرگوسی و آتنا، دست در دست هم، کمر به نابودی ترواییان و هزیمت من بسته‌اند، از این روم از تروا می‌روم، این شهر بنام و محراب‌هایم را اینجا رها می‌کنم. زیرا آن‌گاه که فلاکث شهری را در برمی‌گیرد، دین سست

1. Phrygian
2. Argive
3. Pallas Athena
4. Epeius
5. Phocis
6. Parnassus
7. Priam
8. Hera